

Viatjant amb el pare

Un relat de: [magda](#)

Ressegueixo amb l'índex la meua cara, fragmentada entre el vidre del tren i els camps interminables de gira-sols. L'altre costat de la finestra reflecteix el perfil del pare, amb el nas corbat i el barret que li enfosqueix els ulls. Em sembla endevinar un petit somriure cap al final de la boca. Sé que m'escolta i això em dóna una tranquil·litat que fa temps que no sento. Li explico que els nens ja caminen i algun, fins i tot, porta cotxe. Que la mare està com sempre, rondinaire i en plena forma. Que aquell presseguer del cantó del riu no ha florit pas aquest any i que a veure si fem un pensament i el donem de baixa... No cal que t'aixequis el barret amb aquest dit amenaçador, home, d'acord, ja ho veia venir mentre t'ho explicava, no el tallarem pas, no pateixis. M'esperaré un altre any, a veure si es decideix a fer alguna cosa de profit...

Hi parlo i cada vegada els camps de gira-sols passen més de pressa i les cares es van difuminant. Potser m'he endormiscat perquè em dono un cop de cap amb la finestra i un ensurt d'aquells blau-cel, de migdiada d'estiu, em recorre l'esquena de dalt a baix. Em frego els ulls amb punys tancats i mandrosos. Davant meu, en un seient de tren de segona classe, un nen amb samarreta blanca i gorra de mariner em mira fixament. Dormies amb els ulls oberts. Somriu de cantó i es toca la gorra amb l'índex de la mà dreta. No sé què m'agafa, però de cop recordo aquell conte sobre el nen vestit de mariner que volia fer la volta al món, però es va confondre i va pujar en un tren en lloc d'un vaixell. Resulta que el tren era màgic i només hi deixaven entrar ànimes pures, despullades de noms, armes, malalties, artefactes per mesurar el temps o altres desgràcies. El pare m'ho explicava, amb la seva veu serena, cada vespre, abans d'anar a dormir. Quan jo era petita i ell era viu.